

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **M. M., bytom P.**, zastúpeného advokátkou JUDr. M. J., N., proti žalovanému: **K.R.P.Z. v N.**, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-18-//DI-SK-2007 zo dňa 15.3.2007 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 30S/29/2007-36 zo dňa 1. augusta 2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 30S/29/2007-36 zo dňa 1. augusta 2007 **potvrďuje.**

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-18/DI-SK-2007 zo dňa 15.3.2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam O.R. PZ v N., O.D.I. č. p.: ORP-1508/DI-Pr-06-MI zo dňa 18.1.2007 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 4 ods. 2 písm. c/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca mal ako účastník správneho konania právo i povinnosť dôkazy na podporu svojich tvrdení navrhovať. Toto svoje procesné oprávnenie žalobca využil, resp. povinnosť si splnil až v odvolacom konaní, čo je v súlade so zákonom. Podľa krajského súdu je však na rozhodnutí správneho orgánu, ktoré dôkazy nebude vykonávať a to najmä vtedy, ak by šlo o preukázanie skutočností zjavne nepotrebných alebo nadbytočných. Za porušenie práv žalobcu teda nemožno považovať nevykonanie ním navrhovaných dôkazov. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva podľa krajského súdu, ktoré skutkové zistenia považoval žalovaný za preukázané a na základe čoho dospel k právnemu záveru. Taktiež je možné z neho vyvodiť i dôvody procesného postupu žalovaného, ktorý nevyhovел návrhom žalobcu na vypočutie účastníkov dopravnej nehody, svedkov, resp. vykonanie konfrontácie. Podľa krajského súdu bolo vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že žalobca jazdil v ľavom, resp. strednom jazdnom pruhu a chcel odbočiť do pravého jazdného pruhu, čo zhodne uviedli obaja účastníci dopravnej nehody. Žalobca teda prechádzal z jedného jazdného pruhu do druhého, čo mohol urobiť len vtedy, ak tým neohrozil vodiča jazdiaceho v jazdnom pruhu, do ktorého prechádzal. Dôkazom toho, že žalobca si takto nepočínal je skutočnosť, že došlo k havárii motorových vozidiel a to zavinením žalobcu. Podľa krajského súdu správne orgány dostatočným spôsobom zistili a vyvodili z neho správny skutkový záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že v posudzovanej veci nebol úplne zistený skutkový stav veci, lebo neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy. Žalobca poukázal na to, že jeho syn – M. M. bol priamym svedkom nehody, nebolo mu však umožnené vypovedať, a to ani na krajskom súde. Žalobca trval na tom, že jazdil v pravom jazdnom pruhu, dal smerovku doprava, pred odbočovaním von z kruhového objazdu smerom na Mlynárce a sprava ho začal obiehať druhý účastník dopravnej nehody P. D.. Nehode sa nijako nedalo zabrániť. Namietal proti tvrdeniu žalovaného, že technicky nemohlo prísť k dopravnej nehode tak, ako uvádza žalobca, keďže napravo od miesta nehody sa nachádzal ostrovček, kde sa vodič D. so svojim vozidlom nemal ako dostať k nemu sprava. Podľa žalobcu to nie je pravda, pretože sú tam dva odbočovacie prúdy do Mlynáriec. Vodič D. si zrejme nevšimol jeho svetelné znamenie, že vychádza z kruhového objazdu smerom na Mlynárce a pokúšal sa ho obiehať sprava. Problém nastal, pretože on (žalobca) odbočoval a vodič D. sa nestihol zaradiť pred neho.

Podľa žalobcu kolíziu spôsobil vodič D. a on nemohol predvídať jeho úmysel ani konanie, ktoré sa zdá teoreticky absolútne nemožné, ale v skutočnosti to tak bolo.

Vodič D. odhodil motorové vozidlo žalobcu svojou ľavou časťou vozidla a otočil ho do kruhového objazdu naspäť, keďže žalobca už začal uskutočňovať odbočovací manéver na Mlynárce. Vodič D. obiehal z pravej strany tam, kde už jazdný pruh nie je s tým, že on v podstate zachádzal do odbočovacích pruhov na Mlynárce. Predpokladal, že ho predbehne a zaradí sa do pravého pruhu kruhového objazdu pred neho. Zdôraznil, že odbočka na Mlynárovcce má dva jazdné pruhy.

Podľa žalobcu bez rekonštrukcie dopravnej nehody nie je možné vyhodnotiť spravodlivo celú situáciu a určiť ako k dopravnej nehode došlo.

Žalobca zdôraznil, že od začiatku dopravnej nehody takto vypovedal, nikdy nepovedal, že jazdil v strednom jazdnom prúde, avšak príslušníci polície, ktorí vyšetrovali nehodu a tiež v zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 15.12.2006 ho úplne ignorovali a zapísali si priebeh nehody podľa verzie vodiča D.. Zápis vôbec nečítal a veril, že bude zapísaný tak, ako nehodu popísal.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhol vo veci vypočuť svedka M. M. a vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť. K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nevypočutia svedka M. M. a nevykonania rekonštrukcie dopravnej nehody uviedol, že správny orgán sa dôsledne riadil procesnými zásadami, ktoré sú obsiahnuté v Správnom poriadku (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 3), zadovážil si podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom, vysporiadal sa s návrhmi žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov a objasnil príčiny nevypočutia svedka M. M., ktorý je v príbuzenskom vzťahu so žalobcom a vzhľadom na jeho možnú zaujatosť k veci, považoval vykonanie takéhoto dôkazu za nepotrebné a nadbytočné.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a z toho dôvodu sa rozhodol už nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné. V tejto súvislosti poukázal na to, že využil aj svoje vlastné miestne znalosti z miesta dopravnej nehody a organizácie premávky v úseku, kde došlo k predmetnej dopravnej nehode.

Vykonanie rekonštrukcie dopravnej nehody navrhnuté žalobcom preto považoval žalovaný za nepotrebné a nadbytočné a tvrdenia žalobcu považoval za nepodložené akýmkoľvek relevantným dôkazom, zakladajúce sa len na osobných dojmach žalobcu so snahou vyhnúť sa právnej zodpovednosti za jeho konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRP-18/ DI-SK-2007 zo dňa 15.3.2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam O.R. PZ v N., O.D.I. č.p.: ORP-1508/DI-Pr-06-MI zo dňa 18.1.2007 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 4 ods. 2 písm. c/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu, J. D., D. K., zápisnicou z ústneho pojednávania zo dňa 18.1.2007 o výsluchu žalobcu, evidenčnou kartou žalobcu č. EKV 20070115140338125 zo dňa 15.1.2007, správou o výsledku objasňovania zo dňa 19.12.2006, protokolom o nehode v cestnej premávke, náčrtom z miesta dopravnej nehody, plánom z miesta dopravnej nehody, fotodokumentáciou a výsledkom dychovej skúšky.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, že prvotným impulzom vzniku dopravnej nehody ku ktorej došlo dňa 13.11.2006 o 14.15 hod. tak, ako ju popísal prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí bola nesprávna technika jazdy žalobcu. Pri predchádzaní zo stredového jazdného pruhu do pravého a následnom odbočovaní von z kruhového objazdu smerom na Mlynárce sa žalobca nepresvedčil, či v pruhu, do ktorého prechádzal nejazdí ďalšie motorové vozidlo a ak áno, či ho svojím manévrom neohrozí. Obranu žalobcu, že jazdil pred dopravnou nehodou v pravom jazdnom pruhu vyhodnotil za neprijateľnú aj z čisto technického hľadiska, nakoľko v tesnej blízkosti pred miestom dopravnej nehody je na okraji pravého jazdného pruhu vyvýšený ostrovček s vysadenou zeleňou a je podľa žalovaného z technického hľadiska nemožné, aby vozidlo jazdilo mimo pravý jazdný pruh od neho napravo. Vozidlo Citroen jazdilo v pravom jazdnom pruhu a teda nemohol v ňom jazdiť žalobca. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ku kontaktu došlo medzi ľavou zadnou, vodičovou stranou vozidla Citroen a pravou prednou stranou, spolujazdcovou stranou vozidla Škoda. Z uvedeného teda žalovaný vyvodil záver, že keď teda vozidlo Citroen jazdilo v pravom jazdnom pruhu (pretože z technického hľadiska nebolo možné, aby jazdilo mimo pravý jazdný pruh), vozidlo žalobcu (Škoda), ktoré mu narazilo do ľavej zadnej časti, muselo jazdiť na ľavo od vozidla Citroen, t. j. v strednom jazdnom pruhu.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne záveru, že dokazovaním vykonaným v administratívnom konaní bolo preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 4 ods. 2 písm. c/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi krajského súdu ohľadne vyhodnotenia námietky žalobcu, (podľa ktorej žalovaný nezistil riadne skutkový stav veci, pretože

si osvojil len tvrdenia vodiča D., pričom popisu nehody tak, ako ju predostrel žalobca sa vôbec nevenoval), a túto dôvodne považoval krajský súd za nespôsobilú spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného totiž vyplynulo, že žalobca dňa 13.11.2006 podpísal protokol o nehode v cestnej premávke a podpísal aj náčrt dopravnej situácie. Ako vyplynulo zo záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 15.12.2006, žalobca uviedol, že jazdil po kruhovom objazde v strednom jazdnom pruhu, pri odbočovaní ku SAD, a.s. Štúrova, prechádzal s vozidlom do pravého jazdného pruhu (v ktorom jazdilo vozidlo s ev. č. NR-083CH) s úmyslom ďalej ísť na Mlynárce.

Ako vyplynulo zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 14.11.2006 vodič vozidla ev. č. NR 083CH J. D. potvrdil, že do kruhového objazdu prichádzal rýchlosťou okolo 50 - 60 km /hod, jazdil v pravom jazdnom pruhu, v ľavom jazdnom pruhu spozoroval vozidlo žalobcu, ako bolo pred ním, zacítil náraz do zadnej ľavej časti vozidla.

Žalobca bol opätovne vypočutý ako účastník priestupkového konania dňa 18.1.2007, kedy uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede v plnom rozsahu. Potvrdil, že mu bola daná možnosť pred vydaním rozhodnutia sa vyjadriť k jeho podkladom, i k spôsobu jeho zistenia, pričom uviedol, že nemá žiadne doplňujúce návrhy.

Žalobca až v odvolacom konaní (pred žalovaným) začal tvrdiť, že jazdil v pravom jazdnom pruhu, že bol v šoku a že mu nebolo umožnené riadne vypovedať.

Krajský súd pritom správne poukázal na to, že žalovaný nepochybil, ak na tieto námietky žalobcu neprihliadol, keďže k vypočutiu žalobcu došlo dvakrát, a to s dostatočným časovým odstupom, pričom v oboch prípadoch vypovedal žalobca zhodne. Jeho výpoveď korešpondovala aj s popisom situácie vodiča D., a preto krajský súd nepochybil, ak považoval postup správneho orgánu, ktorý vychádzal pri svojom rozhodovaní zo zhodných tvrdení účastníkov dopravnej nehody o jazde v jazdných pruhoch (žalobca v strednom resp. ľavom jazdnom pruhu a vodič D. v pravom jazdnom pruhu) a na základe týchto zistení ustálil zavinenie dopravnej nehody žalobcom.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nevypočutia svedka M. M. a nevykonania rekonštrukcie dopravnej nehody odvolací súd považuje za dôležité poukázať na to, že v postupe krajského súdu, ktorý správne vyhodnotil uvedené námietky za nedôvodné, rovnako ani v postupe žalovaného, ktorý náležite vyargumentoval, prečo uvedené dôkazy nevykonal, pričom v podrobnostiach na túto argumentáciu, ktorá je obsiahnutá v napadnutom rozhodnutí žalovaného odvolací súd odkazuje, nevidel ani odvolací súd žiadne pochybenie.

Podľa odvolacieho súdu treba prisvedčiť názoru žalovaného, že žalovaný sa dôsledne riadil procesnými zásadami, ktoré sú obsiahnuté v Správnom poriadku (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 3), zadovážili si podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom, vysporiadal sa s návrhmi žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov a objasnil príčiny nevypočutia svedka M. M., ktorý je v príbuzenskom vzťahu

so žalobcom a vzhľadom na jeho možnú zaujatosť k veci, považoval správne vykonanie takéhoto dôkazu za nepotrebné a nadbytočné.

Odvolací súd dospel tak k záveru, že žalovaný mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a z toho dôvodu sa dôvodne rozhodol nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné.

Odvolací súd, preto v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú, nevidel žiadne pochybenie, a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

P O U Č E N I E : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 5. februára 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová